

Ք Ո Յ Ր Գ Թ Ո Ի Թ Ե Ա Ն

Գիշերը կը սկսի երգել լուռութեան մէջ՝
նուագածուի մը պէս ծեր՝ հին գեղօններ:

Պատուհանին առաջ անաղմուկ կ'օրօրուն
մայրիները պարտէզին, ու սպիտակ պատե-
րուն վրայ սննեակիս՝ անձողնի դէմքերով
ստուերներ կը տատանին:

Անկողնիս մէջ թաղուած լուռ ու անշարժ,
անտարբեր աչքերով շուրջս վազկող ստուեր-
ները դիտելէն՝ անդադար կը սպասեմ գա-
լուդ, բո՛յր, քնքուշ մատներովդ՝ Յրագս վա-
ռելու, եւ ձայնիդ՝ «որդի՛», որ շիթի մը պէս
զովաշունչ, բերնէդ ջերմակէզ ձակտիս վրայ
կը կաթի:

* *

Յետոյ յուսահատ կը հետեւիմ դուրսը մայ-
նին վրայ հնչող քայլերուն, ու յոգնած մտքիս
մէջ անցորդներուն անծանօթ պատկերները
կը կազմուին:

Ճամացոյցը կը հարուածէ ցաւատանջ Գը-
լուիս թեւովն անցած պահերուն:

Միջանցքին խորէն, մեղմ, խունկի բոյրի
պէս շրջշրջելով, մեռելական աղօթքի մը

թախծուածութիւնը կը հասնի երգ մը աժգոյն, եւ
ձայներուն հետ կը շարունակէմ մատոննա-
ները գեղեցիկ, որ ծնրագիր՝ փատոննայի մը
առջեւ խուլ, շուշանագեղ մասներով՝ վար-
դարանի մը հատիկներուն վրայ համրելով
ցաւերն ալոց, սրտաբեկ՝ «Տէ՛ր Ողորմեա...»
կը հայցեն:

Ու նախանձով կը դիտեմ լուռութեան մէջ
կրկին դէմս ցցուող դէմքն այն հիւսնովին՝ ո-
րուն հոգեվարքի սնարին քով հսկելու համար,
բո՛յր, այս գիշեր կ'ուշանաս ինձ տալ լոյս եւ
գգուանքները թախծանուշ ժպիտիդ:

* *

Աւելի ուշ, նիրհիս մէջ, յանկարծ կ'իյնայ
դէմքիս վրայ՝ արշալոյսի շողի մը պէս պայ-
ծառ ձայնդ՝ «որդի՛», ու կը հոսի կաթիլ մը
արցունքի, փունջ մը ծաղի՛կ, որք ու թշուառ
մեռնողիս վրայ, սրտէդ՝ գնդակեմար ծան-
րաբեւն, բո՛յր ողորմութեան:

Փարիզ

Գ. ԳԵՂԱՐՔՈՒՆԻ